

I U 899/2016-44

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

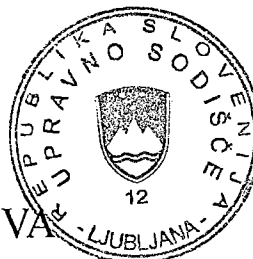
S.2. 20 19

Podpis pristojne
sodne osebe:

Orešič

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Damjan Gantar kot predsednik ter Liljana Polanec in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: EKONOMSKA FAKULTETA UNIVERZE V LJUBLJANI, Kardeljeva ploščad 17, ki jo po pooblastilu dekanje zastopa odvetniška družba Pirc, Musar & partnerji iz Ljubljane, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper dopolnilno odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-112/2015/47 z dne 18. 5. 2016,

na seji 5. februarja 2019

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugotovi, dopolnilna odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-112/2015/47 z dne 18. 5. 2016 se v ugodilnem delu odpravi in se v tem obsegu zadeva vrne istemu organu v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna povrniti tožeči stranki stroške tega postopka, v znesku 347,70 EUR, v roku 15 dni, do tedaj brez obresti, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijano dopolnilno odločbo je tožena stranka pod 1. točko izreka pritožbi prosilke delno ugodila in 1. točko odločbe Ekonomske fakultete Univerze v Ljubljani št. 14-18/15-NM z dne 7. 4. 2015 delno odpravila v delu, ki se nanaša na posredovanje elektronskih fotokopij poročil o opravljenem delu na podlagi avtorskih in/ali podjemnih pogodb, ki so bile od vključno 1. 1. 2005 do 10. 3. 2015 sklenjene z red. prof. dr. _____, red. prof. _____, red. prof. dr. _____, red. prof. dr. _____, red. prof. dr. _____, red. prof. dr. _____, red. prof. dr. _____, red. prof. dr. _____ in red. prof. dr. _____ in odločila, da mora tožnica prosilki v roku 31 dni od vročitve te odločbe v elektronski obliki posredovati kopije poročil o delu, pri čemer mora prekriti (navedene) osebne podatke; pod 2. točko izreka je pritožbo prosilke v delu, ki se nanaša na posredovanje preostalih elektronskih kopij poročil o delu in osebnih podatkov, ki jih je tožnica v skladu s 1. točko izreka te odločbe dolžna prekriti, zavrnila in pod 3. točko odločila, da v tem postopku niso nastali posebni stroški.
2. V svoji obrazložitvi ugotavlja, da so v konkretnem primeru izpolnjeni pogoji, določeni v tretjem odstavku 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ), na podlagi katerih je dopustno razkritje osebnih podatkov profesorjev v zvezi z opravljenim delom na podlagi avtorskih in podjemnih pogodb, ker gre za podatke o porabi javnih sredstev. S tem v zvezi poudarja, da je treba podatek o opravljenem delu obravnavati v povezavi s honorarjem po avtorski ali podjemni pogodbi, katerega prost dostop je toženka omogočila z delno odločbo št. 090/112/2015 z dne 7. 9. 2015. Argument, da podatek o opravljenem delu na podlagi avtorske ali podjemne pogodbe predstavlja podatek o porabi javnih sredstev, je nedvomno in neizogibno povezan z razlago, da honorar po avtorski ali podjemni pogodbi predstavlja podatek o porabi javnih sredstev. Sklicuje se na odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000, po kateri je treba pojem javna sredstva razlagati široko in zajema tudi sredstva, pridobljena na trgu, torej ne le proračunskih sredstev. Ugotavlja tudi, da so zahtevani podatki povezani tudi z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Zahtevani podatki so namreč podatki o profesorjih, ki so ali so bili pri tožnici zaposleni kot javni uslužbenci ali kot javni funkcionarji. Gre torej za podatek v zvezi z delovnim razmerjem.
3. Tožnica se s takšno odločitvijo tožene stranke ne strinja. Uvodoma navaja, da je tožena stranka o delu pritožbe, ki se nanaša na avtorske in podjemne pogodbe, odločila z delno odločbo, tako da je pod 1. točko izreka te odločbe delno ugodila pritožbi prosilke, odpravila odločbo tožnice z dne 7. 4. 2015 v delu, ki se nanaša

na navedene pogodbe, sklenjene v obdobju od 1. 1. 2005 do 10. 3. 2015 in tožnici naložila, da mora prosilki posredovati pogodbe za navedeno obdobje z navedenimi posamezniki. Tožnica je zoper delno odločbo vložila tožbo v upravnem sporu, ki jo je sodišče s sklepom z dne 16. 11. 2015 kot prepozno zavrglo. Tožnica je zoper sklep vložila pritožbo, ki se obravnava na Vrhovnem sodišču.

4. V obširni tožbi zoper 1. točko izreka izpodbijane odločbe, to je zoper njen ugodilni del, navaja, da je toženka bistveno kršila pravila postopka, ker osebam, ki bi morale biti udeležene v postopku kot stranski udeleženci, na katere se nanašajo osebni podatki, ta možnost ni bila dana. Pri tem se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča U 1943/2007 z dne 19. 3. 2008. Izpodbijane odločbe se tudi ne da preizkusiti, ker je izrek v nasprotju z obrazložitvijo; obrazložitev pa ne vsebuje sklepa vsebinske presoje relevantnih dejstev. Prav tako tudi ni opredelila, kaj so javna sredstva po ZDIJZ. Izrek odločbe je neizvršljiv, ker Ekonomska fakulteta Univerze v Ljubljani glede posredovanja zahtevanih dokumentov nima pravne subjektivitete. Toženki očita še napačno uporabo materialnega prava, saj zahtevana poročila o delu niso informacije javnega značaja po 4. členu ZDIJZ, ker ne sodijo na delovno področje tožnice, temveč sodijo v režim javne službe. Poudarja, da je Ustavno sodišče v odločbi U-I-156/08 z dne 14. 4. 2011 ugotovilo neskladnost Zakona o visokem šolstvu (ZViS) z Ustavo RS, ker ne opredeljuje pojma javne službe na področju visokega šolstva. Tožnica v skladu s prvim odstavkom 16. člena Statuta lahko poleg javne službe opravlja dejavnost prosto na trgu, za kar prejema plačilo na svoj račun pri UJP. Zatrjuje tudi, da ne gre za javno službo po ZRRD na podlagi 36. člena, na katerega se je v delni odločbi sklicevala tožena stranka. Ne strinja se, da z novelo ZDIJZ-C razlikovanje med proračunskimi in tržnimi sredstvi ni več relevantno, saj ZDIJZ v osmem odstavku 1. a člena razlikuje obveznosti starih in novih zavezancev in je tudi definicija informacije javnega značaja po 4. in 4. a členu ZDIJZ različna. Prav tako je različna obveznost objave informacij po četrtem in in enajstem odstavku 10.a člena ZDIJZ. Opozarja tudi na odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-201/14, s katero je le-to razveljavilo nekatere določbe ZDIJZ. Poudarja, da pri zahtevanih podatkih ne gre za porabo javnih sredstev, niti niso povezani z opravljenem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Meni tudi, da tožena stranka zahteve prosilke sploh ne bi smela obravnavati po ZDIJZ, ampak bi morala predmetno zahtevo obravnavati po določbah ZVOP-1, kot zahtevo za posredovanje osebnih podatkov. Sodišču predlaga, da tožbi ugodi in izpodbijano odločbo tožene stranke z dne 18. 5. 2016 odpravi in odloči, da se pritožba prosilke zavrne oziroma podrejeno, da odločbo tožene stranke odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponovno odločanje. Hkrati zahteva tudi povrnitev stroškov postopka.
5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi ter prereka vse navedbe tožeče stranke, razen v kolikor se z njimi izrecno ne strinja ter podrobno odgovarja na tožbene navedbe. Pojasnjuje, da je Vrhovno sodišče RS

odločilo o pritožbi tožnice zoper sklep sodišča o zavrženju tožbe in je s sklepom I Up 326/2015 z dne 17. 2. 2016 pritožbo tožnice zavrnilo. Ker so informacije, to je avtorske in podjemne pogodbe, že javno dostopne in se s tem razkrivajo tudi že podatki iz poročil o delu, meni, da tožnica s tožbo v tem upravnem sporu ne izkazuje več svoje pravne koristi.

6. Novinarica _____ prosilka-sedaj prizadeta stranka, v odgovoru na tožbo pojasnjuje svoj interes za razkritje zahtevanih podatkov.
7. Tožnica v pripravljanih vlogah odgovarja na navedbe v odgovoru na tožbo in vztraja pri tožbi.
8. *K I. točki izreka:*
9. Tožba je utemeljena.
10. Sodišče uvodoma ugotavlja, da je tožena stranka o pritožbi prosilke sedaj prizadete stranke v tem upravnem sporu zoper odločbo tožnice o zavrnitvi njene prošnje odločila z dvema odločbama, in sicer z delno odločbo št. 090-112/2015 z dne 7. 9. 2015, ki jo je tožnica izpodbijala v upravnem sporu I U 1438/2015, in z v tem upravnem sporu izpodbijano dopolnilno odločbo. Tožbo tožnice zoper delno odločbo tožene stranke je sodišče s sklepom I U 1438/15 z dne 16. 11. 2015 zavrglo. Zoper sklep o zavrženju je tožnica vložila pritožbo, ki jo je Vrhovno sodišče s sklepom št. I Up 326/2015 z dne 17. 2. 2016 zavrnilo, tako da je delna odločba tožene stranke z dne 7. 9. 2015 pravnomočna. Ker se je delna odločba nanašala na avtorske in podjemne pogodbe, sedaj izpodbijana dopolnilna odločba pa se nanaša na poročila o delu (v zvezi z navedenimi pogodbami), ne more iti za iste informacije, zato ni mogoče slediti navedbi tožene stranke, da tožnica pravne koristi v tem upravnem sporu ne zasleduje. Sodišče je zato zadevo obravnavalo po vsebini. V celoti se pridružuje stališčem, ki so že bila zavzeta v bistveno primerljivi zadevi (npr. sodba I U 900/2016 z dne 3. 10. 2018).
11. Po presoji sodišča je toženka obravnavano zadevo pravilno obravnavala po določbah ZDIJZ, saj iz pritožbe prizadete stranke, ki se nahaja v upravnih spisih, izhaja, da je zahtevala, da se ji predmetne pogodbe posredujejo kot informacija javnega značaja. Poleg tega jo je po ZDIJZ obravnavala tožnica sama kot prvostopenjski organ v obravnavani zadevi. Neutemeljena je tudi tožničina navedba, da ni zavezanka po ZDIJZ, saj so zavezanci za dostop do informacij javnega značaja po prvem odstavku 1. člena ZDIJZ med drugim javni visokošolski zavodi kot izvajalci javnih služb, kar tožnica nesporno je (drugi odstavek 9. člena ZViS).

12. V zadevi ni sporno, na katere dokumente se izpodbijana odločba nanaša, saj jih je toženki posredovala tožnica, ki je v tej zadevi tudi odločila na prvi stopnji. Toženka pa je dokumente v izreku odločbe tudi naštel. Zato je po presoji sodišča neutemeljen tožbeni ugovor o neizvršljivosti odločbe.
13. Pač pa se sodišče strinja s tožnico, da bi toženka k udeležbi v postopku morala pritegniti osebe, na katere se osebni podatki v predmetnih dokumentih nanašajo (prvi odstavek 143. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP). ZDIJZ sicer ne ureja vprašanja strank ali stranskih udeležencev postopku, vendar pa ZUP v 43. členu določa, da se imajo pravico udeleževati postopka tudi osebe, ki izkažejo pravni interes. Pravni interes pa izkaže oseba, ki zatrjuje, da vstopa v postopek zaradi varstva svojih pravnih koristi. Po drugem odstavku istega člena je pravna korist neposredna, na zakon ali drug predpis oprta osebna korist.
14. Med strankami ni spora, da so v predmetnih dokumentih vsebovani osebni podatki, katerih razkritje javnosti predstavlja obdelavo osebnih podatkov po določbah ZVOP-1. Iz sodne prakse Upravnega sodišča, na katero se toženka sklicuje, izhaja, da posameznik v postopku po ZDIJZ ne more prepovedati obdelave svojih osebnih podatkov. V sodbi I U 1934/2007 z dne 19. 3. 2008 pa je sodišče zavzelo stališče, da je organ dolžan te osebe obvestiti o postopku in njihovi pravici do udeležbe, saj ima posameznik pravico do zakonite obdelave svojih podatkov. Enako stališče izhaja iz sodbe Sodišča EU v zadevi C-201/14 z dne 1. 10. 2015, in sicer mora biti vsaka obdelava osebnih podatkov v skladu z načeli v zvezi s kakovostjo podatkov, ki so določena v 6. členu Direktive 95/46/ES o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov, in ustrezati enemu od meril za zakonitost obdelave podatkov, ki so navedena v 7. členu te Direktive (30. točka obrazložitve). V 32. točki te sodbe se sodišče sklicuje na 10. člen navedene Direktive in poudarja, da *„ta določa, da mora upravljavec posamezniku, na katerega se osebni podatki nanašajo in od katerega se podatki v zvezi z njim zbirajo, zagotoviti informacije, navedene v tem členu, v točkah (a) in (c), razen kadar jih ta posameznik že ima. Te informacije se nanašajo na identiteto upravljavca s temi podatki, na namene te obdelave ter nadaljnje informacije, potrebne za zagotovitev pošteno obdelave podatkov. Med nadaljnjimi informacijami, ki so potrebne za zagotovitev pošteno obdelave podatkov, člen 10 (c) te Direktive izrecno omenja „prejemnike ali vrste prejemnikov podatkov“ ter „obstoj pravice do dostopa in pravice do popravka podatkov, ki se nanašajo [na navedenega posameznika]“*. V 33. točki obrazložitve pa navaja, da je *„ta zahteva po obveščanju posameznikov, na katere se obdelava osebnih podatkov nanaša, še toliko pomembnejša, ker je ta zahteva pogoj za to, da lahko ti posamezniki izvajajo pravico dostopa do obdelanih podatkov in popravka teh podatkov, določeno v členu 12 Direktive 95/46/ES, in pravico ugovora zoper obdelavo navedenih podatkov, kot je določena s členom 14 te direktive“*.

15. Iz navedene sodbe torej izhaja, da je organ dolžan posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, obvestiti o prenosu teh podatkov (prim. 34. točka obrazložitve sodbe). ZDIJZ te zaveze izrecno ne ureja, ima pa posameznik po 32. členu ZVOP-1 pravico zahtevati dopolnitev, popravek, blokiranje in izbris osebnih podatkov ter vložiti ugovor, v 34. členu pa je urejeno še sodno varstvo pravic. Da lahko posameznik te pravice učinkovito uveljavlja, je po presoji sodišča upošteva tudi citirano sodbo Sodišča EU, treba posameznika v postopku po ZDIJZ obvestiti o nameravani obdelavi osebnih podatkov še pred njihovim razkritjem. To pomeni, da ima imetnik osebnih podatkov od takega obvestila neposredno pravno korist.
16. Ker je v konkretnem primeru o razkritju osebnih podatkov odločila toženka in torej izpodbijana odločba predstavlja pravno podlago za njihovo razkritje, je bila še pred odločitvijo o tem dolžna obvestiti vse posameznike, na katere se osebni podatki nanašajo in jim omogočiti udeležbo v postopku. Ker tega ni storila, je sodišče zaradi ugotovljene bistvene kršitve pravil upravnega postopka izpodbijano odločbo v ugodilnem delu odpravilo (3. točka prvega odstavka 64. člena ZUS-1) in zadevo v tem delu vrnilo toženki v ponovni postopek (tretji odstavek istega člena).
17. Glede na to je bilo treba tožbi ugoditi že iz navedenega razloga. Ker pa bo v ponovljenem postopku sporno tudi, ali informacije, ki jih je zahtevala prizadeta stranka, ne izvirajo iz delovnega področja organa in zato ne gre za informacije javnega značaja, sodišče zaradi učinkovitejšega vodenja ponovljenega postopka dodaja:
18. Po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ je informacija javnega značaja tista informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb.
19. O vprašanju, kdaj gre za informacijo, ki izvira iz delovnega področja organa, in s tem za informacijo javnega značaja po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ, se je že izrekla tudi sodna praksa. Vrhovno sodišče je v sodbi št. I Up 122/2006 z dne 25. 4. 2007, nato pa tudi v sklepu št. X Ips 96/2011 z dne 4. 7. 2012 zavzelo stališče, da je mogoče govoriti o delovnem področju organov v smislu ZDIJZ tedaj, ko je izvajanje določenih nalog ali dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava, ki določajo obveznosti organov glede izvajanja teh nalog v okviru upravne ali druge javnopravne funkcije ter morebitne pravice, obveznosti ali pravne koristi posameznikov, ki iz tega posebnega javnopravnega režima izhajajo. V obeh navedenih zadevah se je Vrhovno sodišče tudi jasno izreklo, da je pri opredelitvi določene informacije za informacijo javnega značaja odločilno, ali informacija kaže na dejstvo oziroma okoliščino, ki

vpliva ali bi lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog. Sodišče pripominja, da je v navedenih dveh zadevah šlo za notarja in za javni zavod Filmski studio, medtem ko gre v tem upravnem sporu za članico državne univerze, za katero je že ustavodajalec v drugem odstavku 58. člena Ustave izrecno določil, da način njenega financiranja ureja zakon. Za razliko od tega ustavodajalec pri notariatu ni izrecno predpisal, da njegovo financiranje ureja zakon, tudi financiranja Filmskega studia Ustava ne ureja. Zaradi tega je javni interes v primeru financiranja državne univerze izrazito bolj izražen kot v omenjenih dveh primerih, kar se odraža tudi v relevantnih določbah Odloka o preoblikovanju Univerze v Ljubljani (Odlok) in Statuta.

20. Glede na navedeno je pomembno, kako je izvajanje dejavnosti tožnice urejeno s predpisi javnega prava ter ali zahtevane informacije kažejo na dejstva oziroma okoliščine, ki bi lahko vplivale na izvrševanje javnih nalog. V tem pogledu sodišče, kot predhodno že toženka, ugotavlja, da je tožnica javni zavod, ki ga je ustanovila RS v skladu z ZViS za opravljanje javne službe v visokem šolstvu, in RS kot ustanovitelj skladno z zakonom tudi zagotavlja financiranje. Osnovna naloga tožnice, ki je članica državne univerze, je torej izvajanje javne službe v visokem šolstvu in zaradi opravljanja dejavnosti, ki sodijo v okvir te javne službe.
21. V skladu s 13. členom Statuta članice univerze izvajajo nacionalni program visokega šolstva in nacionalni raziskovalni in razvojni program ter opravljajo druge, s tem statutom določene dejavnosti. Za izvajanje nacionalnega programa visokega šolstva ter nacionalnega raziskovalnega in razvojnega programa pridobivajo članice preko računa pri UJP Univerze sredstva iz proračuna RS, sredstva iz evropskih in drugih mednarodnih sodelovanj ter projektov, v skladu z veljavnimi predpisi in v okviru sprejetega finančnega načrta (15. člen Statuta).
22. Po 16. členu Statuta lahko v skladu s četrtem odstavkom 10. člena ZViS in prvim odstavkom 7. člena Odloka članica univerze s soglasjem ustanovitelja opravlja tudi drugo izobraževalno, raziskovalno, umetniško, razvojno, strokovno in svetovalno dejavnost oziroma druge s tem povezane dejavnosti, ki so opredeljene v prilogi tega Statuta. Po drugem odstavku 7. člena Odloka lahko članice opravljajo omenjene dejavnosti, če s tem ne ovirajo izvajanja dejavnosti iz 6. člena tega Odloka (tj. dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe) in če zagotovijo povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju teh dejavnosti. V skladu s tretjim odstavkom 265. člena Statuta se za drugo (tržno) dejavnost šteje izobraževalna, raziskovalna in strokovno razvojna dejavnost, za katero se sredstva ustvarijo na trgu s prodajo storitev v pogojih konkurence. Na podlagi četrtega odstavka 265. člena Statuta mora članica za drugo (tržno) dejavnost voditi ločene računovodske evidence.
23. Iz citiranih določb jasno izhaja, da lahko tožnica opravlja tržno dejavnost, če se s tem ne ovira dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe in če sredstva za opravljanje te dejavnosti ustvari na trgu. To pomeni, da je za odločitev, ali je tožnica predmetne

pogodbe, na katere se nanašajo predmetna poročila o opravljenem delu, sklepala za izvajanje tržne dejavnosti, treba preveriti, ali je tožnica za izvajanje teh pogodb sredstva ustvarila na trgu. Ker mora to biti razvidno iz računovodskih evidenc in letnega finančnega načrta (272. člen Statuta), po presoji sodišča okoliščina, da je Ustavno sodišče razveljavilo 43. člen ZViS, na to odločitev ne vpliva, saj je pomembno le dejstvo, iz katerih sredstev je tožnica plačala oziroma zagotovila izplačilo izvajanja pogodb, na katere se nanašajo predmetna poročila o delu.

24. Tudi če bo tožnica izkazala, da je sredstva za izvajanje teh pogodb ustvarila na trgu, pa sodišče pritrjuje toženki, da je izvajanje teh dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava. V primeru, da navedene zahteve niso spoštovane, so zaradi opravljanja drugih dejavnosti ovirane dejavnosti javne službe in se javna sredstva namesto za izvajanje javne službe porabljajo za pokrivanje stroškov drugih dejavnosti. V tem delu (in ne glede opredelitve javnih sredstev, kot to zmotno navaja toženka) je treba upoštevati odločbo Ustavnega sodišča U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000, ki govori o medsebojni povezanosti vseh virov sredstev. To pomeni, da se v odvisnosti od konkretnih okoliščin primera, ko gre za državno univerzo, določene zahtevane informacije lahko smatrajo tudi kot informacije javnega značaja po ZDIJZ. Za odločanje v obravnavani zadevi bo v tem primeru relevantno, ali je tožnica dejavnost, za katero je sklepala pogodbe, na katere se nanašajo predmetna poročila o delu, izvajala v skladu s predpisanimi zahtevami, to je tako, da zaradi tega niso bile ovirane dejavnosti, ki pomenijo izvajanje javne službe, in da je bilo s prihodki iz te dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju te dejavnosti.
25. Če bo torej tožnica izkazala, da je tržno dejavnost izvajala v skladu s predpisi in je bilo s prihodki od te dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, v tej zadevi spornih dokumentov ne bo mogoče obravnavati po 4. členu ZDIJZ. Vendar je tudi v tem primeru po presoji sodišča tožnica v skladu z osmim odstavkom 1a. člena ZDIJZ dolžna posredovati informacije iz 4a. člena ZDIJZ.

K II. točki izreka:

26. Če sodišče tožbi ugodi in odpravi izpodbijani upravni akt, je tožnik v skladu s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve upravičen do povračila stroškov postopka v pavšalnem znesku, v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (Pravilnik o povrnitvi stroškov).
27. Sodišče je zato tožnici priznalo stroške iz drugega odstavka 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov v višini 285,00 EUR. Ob povečanju za 22 % DDV tako znaša

nagrada za tožbo 347,70 EUR. Zadeva je bila namreč rešena na seji, tožnico pa je v postopku zastopala odvetniška družba. Sodna taksa za postopek v višini 148,00 EUR bo vrnjena po uradni dolžnosti (op. 6.1./c taksne tarife Zakona o sodnih taksah).

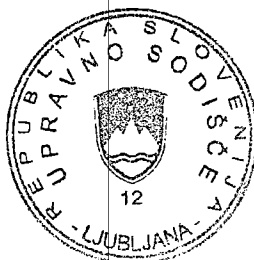
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 5. februar 2019

Predsednik senata:

mag. Damjan Gantar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe: